

РЕШЕНИЕ

№ 2767

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-B, в закрито заседание на
тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Ивелина Симеонова

като разгледа докладваното от Ивелина Симеонова Въззивно гражданско
дело № 20221100509954 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 – 438, вр. чл. 78, ал. 5 ГПК.

Образувано е по частна жалба вх. № 23302/11.08.2022 г. на „Е.П.“ АД, ЕИК *****,
срещу разпореждане от 13.07.2022 г. за отказ за намаляване на размера на приетите по
изпълнително дело № 20229210401465 на ЧСИ С.П., с рег. № 921 на КЧСИ, разноски за
адвокатски хонорар на вискателя Б. И. Б. в размер на 400 лв.

Жалбоподателят поддържа доводи за неправилно изчислени от ЧСИ разноски по
изпълнителното дело, заявява, че не дължи разноски за адвокатско възнаграждение в полза
на вискателя, тъй като не е доказано реалното плащане на възнаграждението, евентуално то
следва да бъде намалено до 200 лв., тъй като липсва фактическа и правна сложност по
изпълнителното дело, обосноваваща заплащане на хонорар в размер на 400 лв. В случая е
подадена единствено молба за образуване на дело, като предвид, че „Е.П.“ АД е надлежен
платец, с известни Б.и сметки, то не са необходими допълнителни изпълнителни действия и
възнаграждението следва да се определи по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за
минималните размери на адвокатските възнаграждения, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК.
Твърди се, че пропорционалната такса по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ не следва да е върху
размера на адвокатското възнаграждение, а единствено и само върху сумата, за която е
удостоверено правото на принудително изпълнение, и следва да бъде намалена до 60 лв.
Предвид изложеното се моли за отмяна на обжалвания отказ и за намаляване на разноските
както следва: за адвокатски хонорар от 400 лв. на 200 лв., а дължимите разноски по

изпълнението на 108 лв.: 60 лв. - за пропорционална такса, 20 лв. – за образуване на изпълнително дело по т. 1 от ТТР към ЗЧСИ и 20 лв. по т. 5 - за изготвяне и връчване на покана за доброволно изпълнение. Претендира се възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело.

Взискателят по изпълнението и ответник по жалбата – Б. И. Б. е депозирал отговор на жалбата, в който взема становище за нейната неоснователност. Поддържа, че в случая се дължи адвокатско възнаграждение както по чл. 10, т. 1, така и по чл. 10, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г., тъй като и до момента длъжникът не е изплатил задължението си. Моли се частната жалба да бъде оставена без уважение.

По делото са представени мотиви на ЧСИ С.П., с рег. № 921 на КЧСИ, с които е заявено становище за неоснователност на жалбата.

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Изпълнително дело № 20229210401465 по описа на ЧСИ С.П., с рег. № 921 при КЧСИ, с район на действие СГС, е образувано на 23.06.2022 г. по молба на Б. И. Б., подадена чрез адвокат И.С., срещу длъжника „Е.П.“ АД, въз основа на изпълнителен лист № 244 от 21.06.2022 г., издаден по гр. д. № 3764/2021 г. по описа на Районен съд - Враца, VII състав, съгласно който „Е.П.“ АД е осъдено да заплати на Б. Б. сумата от 600 лв., представляваща направените пред РС – Враца разноски за адвокатско възнаграждение. С молбата е поискано извършване на справка за налични Б.и сметки на длъжника, с оглед налагането на заповед, връчване на покана за доброволно изпълнение и присъединяване за събиране на адвокатски хонорар в размер на 400 лв. Към молбата за образуване на изпълнителното дело е представено пълномощно за адвокат И.С., ведно с договор за правна защита и съдействие от 08.06.2022 г., съгласно който е договорено и заплатено адвокатско възнаграждение на адвокат Стойчевски в размер на 400 лв. за образуване и водене на изпълнително дело по изпълнителен лист, издаден по гр. д. № 3764/2021 г. по описа на Районен съд - Враца, VII състав.

С постановлението за образуване на изпълнителното дело от 23.06.2022 г. ЧСИ е разпоредил да се направи справка от БНБ относно обявени Б.и сметки в търговски банки на длъжника, след което да се наложат заповеди върху тях.

На 28.06.2022 г. на длъжника „Е.П.“ АД е връчена покана за доброволно изпълнение, с която освен дължимите по приложения изпълнителен лист суми, длъжникът е поканен да заплати и сумата от 400 лв., разноски по изпълнителното дело – претендирано адвокатско възнаграждение за взискателя, и 176,50 лв., такси по ТТР към ЗЧСИ.

В срока за доброволно изпълнение „Е.П.“ АД е депозирало писмено възражение с вх. № 20320/11.07.2022 г., в което е направено възражение за прекомерност на приетите за събиране разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., като е поискано същото да бъде намалено съобразно предвидените в Наредба № 1/09.07.2004 г. минимални размери само за образуване на изпълнително дело от 200 лв., в случай, че се установи, че

адвокатското възнаграждение е реално заплатено. В същото възражение е посочено, че се оспорва размерът на пропорционалната такса по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ, с доводи, че не следва да се изчислява и върху размера на адвокатското възнаграждение.

С атакуваното в настоящото производство разпореждане от 13.07.2022 г. съдебният изпълнител е отказал да намали размера на приетите и направени от вискателя разноски за адвокатски хонорар поради липса на прекомерност.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител – разпореждане, което има характер на постановление за разноските /чл. 435, ал. 2 ГПК/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съобразно утвърдената съдебна практика разпоредбата е приложима не само в съдебните производства, но и в изпълнителните. Преценката за правната и фактическа сложност на изпълнителното дело следва да се извърши с оглед всички факти, сочещи за обема и сложността на оказаната по делото правна помощ, с оглед извършените процесуални действия и други относими обстоятелства.

Съгласно т. 1 на [ТР № 6/06.11.2013 г.](#) по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението, като в договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по Б. път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой – тогава вписването на направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характер на разписка. Само заплатените от страната разноски подлежат на възмездяване. Ако страните по договора за правна защита, в съответствие със свободата на договаряне са отложили плащането, това е относимо единствено в отношенията между клиент и адвокат, но не предполага разширително тълкуване на [чл. 78 ГПК](#).

От приложените по делото доказателства – пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 08.06.2022 г. се установява, че адвокат И.С. е бил упълномощен да представлява вискателя по образуваното изпълнително дело, срещу възнаграждение в размер на 400 лв., заплатено в брой в деня на подписване на договора за правна защита и съдействие, служещ като разписка за плащане на възнаграждението съгласно разясненията на т. 1 от ТР № 6/2013 г. Поради това въззивният съд приема, че разходите за адвокатско възнаграждение са доказани и следва да разгледа възражението на длъжника по чл. 78, ал. 5 ГПК.

На първо място, изпълнителното дело не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност, които да обусловят присъждане на адвокатско възнаграждение над минималния размер, предвиден в Наредба № /09.07.2004 г. На следващо място, с [чл. 10, т. 1](#) и [т. 2](#) от [Наредба № 1/09.07.2004 г.](#) за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в отностимата за спора редакция към 08.06.2022 г., е предвидено, че минималният размер на адвокатското възнаграждение за образуване на изпълнително дело е 200 лв., а за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания до 1000 лв. – 200 лв., и за вземания над 1000 лв. – 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2 – 7, т. е. според материалния интерес. В настоящия случай упълномощеният от вискателя адвокат, чието възнаграждение е уговорено и заплатено в размер на сумата от 400 лв. за образуване и водене на изпълнително производство, е подал единствено молба за образуването му въз основа на изпълнителен лист, издаден по гр. д. № 3764/2021 г. по описа на Районен съд - Враца, VII състав. Посочването в молбата за образуване на изпълнителен способ е условие за нейната редовност - арг. [чл. 426, ал. 2 ГПК](#), а не съставлява действие, което да обуслови дължимост и на възнаграждение по чл. 10, т. 2 от Наредбата.

Предвид обстоятелството, че упълномощеният от вискателя адвокат не е извършил други действия по изпълнителното дело /освен подаване на молба за образуването му/, то не се дължат разноси на вискателя по чл. 10, т. 2 от Наредбата. Извършването на други изпълнителни действия не е и необходимо с оглед естеството на самото изпълнение, което е насочено срещу дружество, за което поначало се предполага, че разполага с необходимия финансов ресурс, за да изпълни паричното задължение в размер на 600 лв., поради което при осъществяване на посочения в молбата за образуване изпълнителен способ - налагане на заповед на Б.и сметки, би се стигнало до плащане на сумата, за чието събиране е инициатирано принудителното изпълнение. Подаването на становища по жалбите на длъжника срещу определените в изпълнителното дело разноси, респективно срещу отказа да бъдат намалени, не следва да бъде взето предвид при преценка за дължимост на адвокатския хонорар, тъй като не представлява искане за предприемане на изпълнителни действия. В тази връзка съдът приема, че дължимите от длъжника разноси за адвокатско възнаграждение възлизат на 200 лв. - за образуване на изпълнително дело, съгласно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. и приетите от ЧСИ за събиране разноси за адвокатско възнаграждение следва да бъдат намалени до размер на сумата от 200 лв. С оглед на факта, че срещу длъжника след изпращане на поканата за доброволно изпълнение не са били извършвани никакви процесуални действия, насочени към удовлетворяване на парични вземания, вискателят няма право на разноси за адвокатско възнаграждение за водене на изпълнителното дело, свързани с процесуално представителство, защита и съдействие по извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания – чл. 10, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г., по изложените и по-горе мотиви. Действително, вискателят при сключване на договора за правна защита и съдействие не би могъл да знае кога и чрез какъв способ /принудителен или чрез доброволно плащане/ ще бъде удовлетворено вземането, както и дали това ще стане преди или след изтичане на срока за доброволно изпълнение.

Уговарянето в този момент на хонорар и за водене на делото с цел удовлетворяване на паричното вземане е на риск на възложителя. Този извод се подкрепя от факта, че не съществува пречка да се уговаря възнаграждение за адвокатска защита и съдействие само за образуване на изпълнително дело и в случай, че не се погаси дългът в срока за доброволно изпълнение, да се уговори допълнително възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие с цел удовлетворяване на паричните вземания.

С оглед гореизложеното, обжалваното разпореждане е незаконосъобразно и неправилно и като такова следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което възложените на длъжника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 400 лв. следва да бъдат намалени до дължимите такива за образуване на изпълнителното производство в размер на 200 лв., който размер изцяло съответства на минималния такъв съгласно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Във връзка с оплакванията на жалбоподателя относно размера на таксата по т. 26 ТТР към ЗЧСИ следва да се посочи, че в обжалваното разпореждане ЧСИ не се е произнесъл по искането за намаляване на таксата по т. 26 ТТР към ЗЧСИ, съдържащо се във възражението, с което е бил сезиран. Производството по жалба срещу действия на съдебния изпълнител е спорно правораздавателно, целящо да отмени правните последици на извършеното процесуално незаконосъобразно действие на съдебния изпълнител. Окръжният съд действа като контролна съдебна инстанция относно законосъобразността на обжалван несъдебен акт и следователно може да бъде сезиран с жалба едва когато такъв акт бъде издаден /ТР № 3 от 12.07.2005 г. по т. д. № 3/2005 г., ОСГТК на ВКС /. На съдебен контрол подлежи актът на съдебния изпълнител, с който се произнася по възражението срещу начислените в разноски по изпълнителното дело, независимо дали уважава възражението или не. Еventуално актът на съдебния изпълнител, с който той се произнася относно размера на разноските при наличие на правен интерес, вече ще подлежи на съдебен контрол. В случая съдебният изпълнител не се е произнесъл по искането на длъжника по отношение на таксата по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ, а от представената покана за доброволно изпълнение и данните по изпълнителното дело, приложено в препис, включително от мотивите на ЧСИ по чл. 436, ал. 3 ГПК не се установява дали и в какъв размер е определена пропорционалната такса, за да може въззивният съд да съобрази оплакванията на жалбоподателя. Поради това, в тази част жалбата следва да бъде върната на частния съдебен изпълнител за постановяване на акт по същество по отправеното искане за намаляване размера на пропорционалната такса, като едва след това неговият акт би подлежал на съдебен контрол.

По отношение на разноските:

Независимо от частичната основателност на жалбата, в настоящото производство не следва да се присъждат разноски. Отговорността за разноски се понася от страната, срещу която е постановено решението, спрямо която тя е санкция за неоснователно предизвикан спор. В случая производството е по повод жалба срещу действия на съдебен изпълнител като вискателят /ответникът по жалбата/ не е дал повод за съдебното производство със свое

поведение или действие. В този случай вискателят не може да носи отговорност за разносните по обжалване на незаконосъобразното действие на съдебния изпълнител. Отговорността на съдебния изпълнител за вреди се реализира по друг ред, регламентиран в нормата на чл. 441 ГПК. В допълнение следва да се посочи, че в производството по разносните /каквото по същността си е производството по настоящото дело, доколкото единственият спорен въпрос е по размера на разносните, определени в изпълнителното производство/, страните не си дължат разноси, тъй като в това производство не се допуска кумулиране на нови задължения за разноси и разпоредбата на чл. 81 ГПК не намира приложение /в този смисъл определение № 114 от 20.05.2016 г. по ч. гр. д. № 1847/2016 г., ВКС, II г. о., определение № 393 от 17.09.2018 г. по ч. гр. д. № 2845/2018 г., ВКС, IV г. о., определение № 52 от 19.03.2019 г. по ч. гр. д. № 740/2019 г., ВКС, I г. о., определение № 50 от 06.04.2021 г. по ч. гр. д. № 355/2021 г., ВКС, I г. о. и др./.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба вх. № 23302/11.08.2022 г. на „Е.П.” АД, с ЕИК ***** - длъжник по изпълнително дело № 20229210401465 по описа на ЧСИ С.П., с рег. № 921 при КЧСИ, с район на действие СГС, разпореждане от 13.07.2022 г., с което е отказано намаляване на размера на приетите по изпълнителното дело № 20229210401465 на ЧСИ С.П., с рег. № 921 на КЧСИ, разноси за адвокатски хонорар на вискателя Б. И. Б. от 400 лв. и вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

НАМАЛЯВА дължимото от длъжника „Е.П.” АД на вискателя Б. И. Б. адвокатско възнаграждение по изпълнително дело № 20229210401465 на ЧСИ С.П., с рег. № 921 на КЧСИ, от 400 лв. на 200 лв. /двеста лева/.

ВРЪЩА делото на частен съдебен изпълнител С.П., с рег. № 921 на КЧСИ за произнасяне по искането за намаляване на пропорционалната такса по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ.

Решението е окончателно на основание чл. 437, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____